

Сѣнка та. (*побарва я съ рѣка та, тя ся застоява неподвижна*) Убивай, щото умира !

(*нощъ, грѣмъ и свѣткавица. Рцарьтъ пропада*).

Ивана. (*зачудена*) Туй не бѣше живо — то бѣше отпечатъкътъ на Ада, грозний духъ, който ся е възкачилъ изъ пѣкленно то огнище да потресе благородно то ми сърдце въ гърдитѣ. Нъ отъ кого ще ся боя, когато притяжавамъ сабята на Бога? Побѣдоносно ще извърша туй, что съмъ почнала и ако би и Адъ да ся испрече прѣдъ мене, то храбростъта ми нито ще изчезне, нито пакъ умекне (*иска да излезе*).

× ЯВЛЕНИЕ ДЕСЕТО.

Лионелъ и Ивана.

Лионелъ. Проклетая, приготвявай ся за бой. — Двама не ще оставимъ туй мѣсто живи. — Най-славнитѣ отъ народа ми ти уби, благородний Талботъ прѣдаде душа на моитѣ гърди. — Азъ ще отмѣстя за храбрия или ще раздѣля неговата съдба. И за да познаешъ кой ти дава тѣзи слава, той трѣбва да умре или побѣди. — Азъ съмъ Лионелъ, послѣдний отъ князове тѣ на Английска та армия и неоторима е още моя та рѣка (*той напада на нея, послѣ единъ бой тя му откачва сабята*). Недирено щастие ! (*бори ся съ нея*).

Ивана. (*като го грабва отъ отзатъ и му скъсва шлемътъ, при това грабва съ дѣсна та си рѣка сабята и я издава срѣщу него*). Щото диришь, прѣтърпи, жертва ще станешъ на свѣтата дѣвица чрѣзъ мене ! (*въ тѣзи минута тя го изгледва въ лицето, покъртва ся, застоява ся неподвижна и изпуца сабята*).

Лионелъ. Що ся чудишь и закѣснявашъ смъртний ми часъ? Земи ми живота, ти зема славата, не ща милость, азъ съмъ въ твоитѣ рѣцѣ. — (*тя му дава знакъ за да ся отдалечи*) Да побѣгна ли? Тебѣ ли да благодаря за моя животъ? Подобрѣ прѣдпочитамъ да умра, отъ колкото туй !

Ивана. (*съ обгърнато лице*). Избави ся ! мълчи, не